

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2022.

ΙΑ' ΛΟΥΚΑ

*Κλήμεντος ιερομάρτυρος επισκόπου
Αγκύρας, Αγαθαγγέλου μάρτυρος,
Διονυσίου οσίου του εν Ορλύμπω.*

έτος 15^ο Τεύχος 635

Ὁ τυφλὸς ποὺ ἔγινεν ὁδηγός

(†) *ἐπισκόπου Γεωργίου Παυλίδου Μητροπολίτου Νικαίας*

Ἀπλᾶ, χωρὶς διάθεσιν θορύβου, περιγράφει, ἀγαπητοί μου, ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὸ σημερινὸν θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς. Ἐνα θαῦμα, τὸ ὁποῖον προέκάλεσεν ἔκπληξιν καὶ αἴσθημα εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν θεραπευθέντα τυφλόν, ἀλλὰ καὶ θαυμασμόν εἰς τὰ πῆθη τοῦ λαοῦ. Θὰ εἶναι,

ὅμως, χρήσιμον νὰ παρακλουθήσωμεν προσεκτικὰ καὶ νὰ ἀναλύσωμεν βαθύτερα ὠρισμένα σημεῖα ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτό, διότι ἐμφανίζουσι πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ἐξαιρετικὴν ἐπικαιρότητα. Οὕτω, ἐξετάζοντες τὴν στάσιν τοῦ τυφλοῦ, διαπιστώνομεν ὅτι παρουσίασε τὰς ἐξῆς ψυχικὰς καταστάσεις:

Εἶχε συναίσθησιν τῆς τυφλώσεώς του. Εἶναι τυφλός. Αἰσθάνεται πόσον δυστυχὴς εἶναι δι' αὐτὸ του τὸ ἀτύχημα. Καταλαβαίνει πόσα τοῦ λείπουν ἀπὸ τὴν ζωὴν. Θέλει νὰ λυτρωθῆ. Ποθεῖ νὰ ξαναβρῆ τὸ φῶς του. Ζῆ μὲ τὸ ὄνειρον αὐτό. Ὅπου καὶ νὰ βρεθῆ τὸν καίει ὁ πόθος

τῶν ματιῶν του. Σταμάτησε, ἀδελφέ, μιὰ στιγμή στὸ σημεῖον αὐτό. Δὲν εἶναι στὸν κόσμον μόνον αὐτὴ ἡ τύφλωση. Ὑπάρχει, δυστυχῶς, καὶ ἄλλη. Ἀσυγκρίτως μεγαλυτέρα τῆς σωματικῆς. Εἶναι ἡ ψυχικὴ. Ἔχει καὶ ἡ ψυχὴ μάτια, ποὺ τυφλώνονται. Καὶ δὲν βλέπει τότε ποὺ πηγαίνει. Καὶ ὁδηγεῖται εἰς τὸν κρημνόν. Καὶ πατάει ἐπάνω στὰ ἀναμμένα κάβρουνα. Καὶ πέφτει στὸ νερό. Καὶ ἀπειλεῖται τότε μὲ καταστροφήν. Καὶ τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι πολλὲς φορές δὲν τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος. Δὲν ἔχει συναίσθησιν τῆς καταστάσεώς του. Νομίζει ὅτι εἶναι καλά. Ὅτι βλέπει. Ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα χάνεται. Καὶ καταστρέφεται ψυχικὰ καὶ σωματικὰ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν καταλαβαίνει ὅτι εἶναι τυφλὸς στὴν ψυχὴ, δὲν ζητάει καὶ τὴ θεραπεία του. Καὶ τὴν σωτηρία του. Ἔτσι μένει γιὰ πάντα τυφλὸς στὴν ψυχὴ. Μακρὰ ἀπὸ τὸν Θεόν. Μακρὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν. Καί, δυστυχῶς, ὑπάρχουν πολλοὶ στίς ἡμέρες μας τέτοιοι, ποὺ εἶναι τυφλοὶ στὴν ψυχὴ. Πολλοί!...

Ἐπίστευσε. Ἄς ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τὸν τυφλὸν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀσφαλῶς θὰ ἐζήτησε τὴν βοήθεια ἰατρῶν. Ἀσφαλῶς θὰ ἐφήρμοσε πρακτικοὺς τρόπους θεραπείας, ποὺ ἐνδεχομένως θὰ τοῦ ὑπέδειξαν οἱ φίλοι του. Τίποτε ὅμως. Σήμερα, ἐκεῖ ποὺ κάθεται στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἀκούει ἀσυνήθη θόρυβο καὶ ἀντιλαμβάνεται πρωτοφανῆ κίνηση. Ρωτᾷ τί συμβαίνει. Τοῦ λένε, ὅτι «Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται». Περνάει ὁ Ἰησοῦς. Εἶχεν ἀκούσει διὰ τὸν μέγαν Αὐτὸν Διδάσκαλον καὶ Ἰατρόν. Μέσα του ἀνάβει ἡ φλόγα τῆς πίστεως. Πιστεύει ὅτι μόνον Αὐτός, ὁ Χριστός, ἠμπορεῖ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Νὰ τοῦ δώσῃ καὶ πάλιν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχία!

Μόνον Αὐτός! Πόσο καλύτερα, ἀλήθεια, θὰ ἦτο ὁ κόσμος, ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι τυφλοὶ στὴν ψυχὴ καὶ κατρακυλοῦν στὸν κρημνὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ καταστρέφονται, ἐπίστευαν ὅτι μόνον ὁ Χριστός ἠμπορεῖ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὰ μάτια, νὰ τοὺς πλημμυρίσῃ ἀπὸ φῶς, νὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν εὐτυχία, ποὺ ζητοῦν! Δυστυχῶς, οἱ πολλοὶ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται. Πηγαίνουν ἐδῶ, πηγαίνουν ἐκεῖ, κυνηγοῦν διακρῶς τὰ παράξενα, τὰ ἀνόητα, τὴν σκιάν, ἐνῶ ἂν ἤθελαν νὰ κάνουν ἓνα βῆμα πρὸς τὸν Θεόν, θὰ ἐτελείωναν ὅλα καὶ ὁ κόσμος θὰ ἐγένετο ἓνα κομμάτι παραδείσου! Ἄν ἤθελαν! Κρῖμα!

Παρεκάλεσε. Ὅταν, λοιπόν, ὁ τυφλὸς ἤκουσεν ὅτι περνάει ὁ Χριστός, ἡ καρδιά του ἐσκίρτησε. Ἦλθεν ἡ ὥρα, εἶπε μέσα του. Μέχρις ἐδῶ ἦταν ἡ δυστυχία μου. «Καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ,

ἐλέησόν με». Ἐβόησε, σημειώνει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής. Ἐφώνησε, δηλαδή, ἔντονα, μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του. Παρακαλεῖ τὸν Χριστὸν νὰ τὸν ἐλεήσῃ· νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸ φρικτὸ μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο. Ἀντελήφθη ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο πρόσωπο ἰκανὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ, νὰ τοῦ γλυκάνῃ τὴ ζωὴ. Καὶ καταφεύγει εἰς τὸν μόνον Σωτῆρα μὲ πίστιν, μὲ λαχατάρια, μὲ συγκινητικὸ πόθο.

Πόσον μᾶς διδάσκει ὁ τυφλός! Πόσοι ἄνθρωποι σήμερα χάνονται μέσα στὰ πηχτὰ ψυχικὰ σκοτάδια! Πόσοι νοιώθουν μέσα των τὸ κενό, τὴν ἐρημιά, τὴ θλίψη! Πόσοι λαχταροῦν γιὰ λίγη χαρά, γιὰ λίγη γαλήνη ψυχῆς! Πόσοι ποθοῦν μιὰ ζωὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ συναισθήματα ἰκανοποιήσεως! Κάνουν ὅμως τὸ λάθος, τὸ κάνομεν πολλές φορές καὶ ἡμεῖς, νὰ ἐξαρτῶμεν τὴν χαρὰν μας ἀπὸ ἄλλους παράγοντας καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Χριστόν. Δὲν καταφεύγομεν εἰς Ἐκεῖνον. Δὲν ζητοῦμε μὲ πόθον ἀπὸ Ἐκεῖνον τὸ φῶς τῆ ψυχῆς μας. Ἄλλα πράγματα μᾶς παρασύρουν. Ἄλλες φωνές μᾶς ἐλκύουν. Ἄλλα φῶτα μᾶς σαγηνεῦουν. Καὶ περνοῦν τὰ χρόνια. Καὶ ζητᾶμε διαρκῶς καὶ ὄλο μὲ τὸ παράπονο εἴμεθα. Ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἄδεια. Φτωχή. Ἐρημη ἀπὸ χαρὰ καὶ φῶς. Ἐνῶ ἀντιθέτως, ὅσοι καταφεύγουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ζητοῦν μὲ πίστι τὴ βοήθειά Του, βλέπουν ὅτι ἔρχεται Ἐκεῖνος νὰ τοὺς γεμίσῃ τὴν ψυχὴ μὲ τὰ οὐράνια δῶρα Του. Ἡμπορεῖ νὰ μὴ τὰ δίδῃ ἀμέσως. Κάποτε χρειάζεται ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή. Ἀλλὰ στὸ τέλος τὰ δίδει. Ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τὸν τυφλόν, ὁ ὁποῖος ἐκέρδισε, διότι

Ἐπέμενε. Ὅταν ὁ τυφλὸς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, οἱ προπορευόμενοι ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐπιπλήξουν, διότι ἐνόμισαν ὅτι μὲ τὶς φωνές του τυφλοῦ θὰ ἐνοχληθῇ ὁ Κύριος. Αὐτὸς ὅμως ὄχι μόνον δὲν ἐσταμάτησεν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐφώνησε μὲ ἀκόμη μεγαλυτέραν ἐπιμονήν: «Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με». Ἦταν σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε: Τί λέτε, νὰ σιωπήσω; Ἐγὼ τόσον καιρὸν ἐπερίμενα τὴν ἡμέραν αὐτήν, καὶ τώρα ποῦ ἤλθε, νὰ μείνω μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα; Θὰ φωνάξω ὅσο μπορῶ δυνατώτερα. Ἡ ψυχὴ μου πονάει, στάζει αἷμα. Θέλω νὰ χαρῶ καὶ νὰ λυτρωθῶ! Αὐτὸ θὰ πῆ φλόγα πίστεως. Δὲν λυγίζει μπροστὰ στὰ ἐμπόδια. Δὲν ἀποκάμνει. Ἐπιμένει καὶ προχωρεῖ.

Ἄν θὰ ἠθέλαμε νὰ μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸ παράδειγμα τοῦ τυφλοῦ πόσα πράγματα θὰ εἶχομεν ἐπιτύχει! Αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν καταφυγὴν εἰς τὸν Θεὸν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ θαύματα. Μὲ αὐτὴν τὴν ἐπιμονήν, ἄλλως τε, ὁ τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐνίκησε. Διότι ὅταν ὁ Κύριος ἤκουσε τὴν γεμάτην ἀγωνίαν κραυγὴν τοῦ τυφλοῦ, ἔσταμάτησε καὶ διέταξε νὰ ὀδηγήσουν ἐμπρὸς Του τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐφώναζε. «Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω»; Τὸν ἠρώτησε. «Θέλω νὰ ἰδῶ, Κύριε», ἀπήντησε μὲ πόνο καὶ πίστι. «Ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε», εἶπεν ἐπιβλητικὰ ὁ Χριστός. Καὶ τὴν ἴδια στιγμήν ἀνέκτησε πάλιν τὸ φῶς του, δοξάζων τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Χάρις εἰς τὴν πίστιν του καὶ τὴν ἐπίμονον παράκλησιν, ποὺ ἔκαμε, ἐπέτυχε νὰ νικήσῃ καὶ νὰ ξαναβρῆ τὴν εὐτυχίαν του καὶ τὴν χαρὰν του. Πόσοι τέτοιοι δυστυχισμένοι, ἁμαρτωλοὶ, δεσμῶται τῆς ἁμαρτίας, αἰχμάλωτοι τοῦ κακοῦ, δὲν κατώρθωσαν νὰ ξαναβροῦν τὸν ἑαυτὸν των καὶ τὴν χαρὰν των, νὰ ἀνακτήσουν τὴν ἀξιοπρέπειάν των χάρις εἰς τὴν πίστιν των καὶ τὴν καταφυγὴν των εἰς τὸν Χριστόν! Πόσοι, ἀλήθεια!

Ἀγαπητοί, ἓνας διαπρεπὴς ἰατρός τῆς Ἑλλάδος ἐπέρασε κατὰ τὴν κατοχὴν μεγάλα βάσανα. Ἀπὸ τὴν πολλὴν στεχώρια του τυφλώθηκε. Τότε ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονίση.... Ὅμως ἓνας συγγενῆς του, τυφλὸς καὶ αὐτὸς ἐκ γενετῆς, κατώρθωσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Τὸν ἔμαθε κατ' ἀρχὴν νὰ διαβάζῃ μὲ τὸ σῦστημα Μπράϊν, ὅπως λέγεται ἡ εἰδικὴ γραφὴ τῶν τυφλῶν. Τὸ πρῶτο βιβλίον, ποὺ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ, ἦταν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἀφοῦ τὸ ἐδιάβασε πολλές φορές, ἐζήτησε καὶ τὰ Εὐαγγέλια. Αὐτὸ ἦταν... Τότε ἄρχισε νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν, ποὺ ἐπέτρεψε νὰ χάσῃ εἰς τὰ 68 του χρόνια τὸ φῶς του, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἄλλο φῶς, τὸ πνευματικόν, τὸ ἀνέσπειρον. Μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὑπῆρξεν ἓνας ἀεικίνητος ἀγγελιοφόρος τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Εἶχεν ἓναν ἀνεψιόν, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδηγοῦσε σὲ νοσοκομεῖα καὶ ἄλλα ἄσυλα πόνου. Ὁ τυφλὸς ἰατρός παντοῦ ἐσκόρπιζε τὴν αἰσιοδοξίαν. Εἶχεν ἀποκληθῆ «ὁ περιοδεύων ἱεροκῆρυξ». Ὅταν ἀπέθανε, χιλιάδες ἄνθρωποι ἐπῆγαν εἰς τὴν κηδεῖαν του. Ἄπειρα μάτια ἐδάκρυσαν, διότι εἶχαν βρῆ τὸ ἀληθινὸν φῶς, ὠδηγημένοι ἀπὸ τὸν τυφλὸν μὲν, ἀλλὰ πιστὸν ἰατρόν. Ἦμπορεῖ νὰ μὴ ἀνέκτησε τὸ φῶς του, ὅπως ὁ τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅμως μὲ τὴν βαθειὰ του πίστι ἐνίκησε τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία. Ἐκέρδισε τὸ ἄλλο φῶς, τὸ αἰώνιον. Ἐγινε παρηγορητὴς στρατιᾶς ἀπηλπισμένων. Ἀνεδείχθη δείκτης ὀδηγητικὸς ἐκεῖνων ποὺ εἶχαν τὰ μάτια των....

Ναί! Ἐγινεν αὐτὸς ὁ τυφλὸς, ὁ ὀδηγὸς τῶν ἄλλων πρὸς τὸ φῶς!